

ปฐมบท  
โลกแห่งความจริง

# 1

**ผู้ชายคนนั้น** ตามฉันมาอีกแล้ว ฉันรู้ได้โดยสัญชาตญาณ แม้จะมองไม่เห็นกับตา เขาอยู่พ้นสายตาค้นไปนี่เอง อยู่นอกขอบเขตการมองเห็น ดักซุ่มซ่อนเร้นกายอยู่ในเงามืด

แต่เขาไม่ได้แอบตามฉันอยู่ ความทรงจำของฉันอาจหายไปหลายเรื่อง แต่ฉันมีกระจก จึงไม่เคยหลอกตัวเองว่ามีเสน่ห์ยั่วใจใคร ฉันเป็นคนหน้าตาปานกลาง สูงปานกลาง หนักปานกลาง บวกลบไม่เกินสิบปอนด์ ผมสั้นสีน้ำตาลตุ่นๆ เหมือนคนที่ขี้อมผมบ่อย ส่วนนัยน์ตาของฉันก็เป็นสีน้ำตาลเรียบๆ ผิวสีมะกอกอ่อน โครงสร้างร่างกายไม่มีอะไรโดดเด่น และฉันไม่รู้เลยว่าตัวเองเคยเป็นใครหรืออะไรมาก่อน

นี่คือสิ่งที่ฉันรู้ ฉันชื่อเรเชล นามสกุลปัจจุบันคือพิตช์แพทริก แต่ก่อนหน้านี้ฉันใช้นามสกุลบราวน์ และคราวหน้าอาจจะเป็นมอนต์กอเมอรี ชื่อธรรมดาสามัญของคนซึ่งสืบทอดเชื้อสายมาจากชาวแองโกล - แซกซันทั้งนั้น ไม่รู้ว่าทำไมเหมือนกัน แต่ฉันก็แค่เลือกชื่อพวกนั้น

ฉันเป็นเรเชล พิตช์แพทริก มาเกือบสองปีแล้ว และรู้สึกเหมือนว่าชีวิตสุขสบายที่ฉันสร้างขึ้นมาจะยาวนานกว่าปกติ ฉันอาศัยอยู่ในเมืองอุตสาหกรรมขนาดใหญ่แถบมิดเวสต์ ทำงานให้หนังสือพิมพ์ที่จวนจะเจ๊งเต็มทีเหมือนกับธุรกิจแบบเดียวกันส่วนใหญ่ ฉันมีอพาร์ทเมนต์หรืออยู่ชั้นบนสุดของคฤหาสน์เก่าแก่สไตล์วิกตอเรีย มีรถที่พึ่งพาได้ มีเพื่อนดีๆ ที่พึ่งพิง

ได้ในยามฉุกเฉินและสนุกสนานด้วยกันในช่วงเวลาดีๆ ฉันเป็นแม่ทุนหัวให้ลูกสาววัยเบาะเบาะของเพื่อนร่วมงานที่ซื้อจุลิตัวด้วยซ้ำ และฉันก็เฝ้ารอสิ่งที่ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเกิดขึ้น

นี่เป็นเดือนพฤศจิกายน ฉันคิดว่าตัวเองคงไม่เคยชอบเดือนพฤศจิกายนเลย ต้นไม้โกธรนใบ ลมหนาวกัดผิว ความมืดทอหุ้มเมืองราวกับผ้าห่อศพ แถมยังมีใครบางคนเฝ้ามองฉันอยู่ด้วย

ฉันไม่รู้ว่เขาอยู่ตรงนั้นมานานแค่ไหนแล้ว ต้องใช้เวลาสักพักถึงได้รู้ตัวว่าเขากลับมาอีกครั้ง ฉันไม่เคยเห็นผู้ชายคนนั้นชัดๆ เลยสักที เพราะร่างสูงชะลูดซึ่งดูคุกคามอย่างโจ่งแจ้งนั้นมักจะหลบอยู่ในเงามืด ฉันเองก็ไม่อยากเห็นเขาให้ชัดเจนกว่านี้หรอก

ฉันระมัดระวังตัวมาก ไม่ออกไปไหนมืดๆตามลำพัง คอยหลีกเลี่ยงสถานที่เปลี่ยวอยู่เสมอ และมีสติระวังตัวอยู่ตลอดเวลา ฉันไม่เคยเล่าเรื่องผู้ชายคนนั้นให้พวกเพื่อนๆ ฟังเลย แม้แต่จุลิตัว ฉันบอกตัวเองว่าไม่อยากทำให้เพื่อนๆ เป็นกังวล แต่ก็ไม่ได้แฉความจริงกับตำรวจเช่นกัน ทั้งๆที่พวกนั้นมีหน้าที่ต้องดูแลเรื่องนี้โดยตรง

ฉันพยายามขุดคุ้ยหลุมสืหาขนาดใหญ่แห่งความทรงจำ เขาอาจเป็นสามีที่ชอบทำร้ายร่างกาย และฉันก็หนีมาจากเขา ความกระเทือนกระเทือนจากนิสสัยป่าเถื่อนของเขาอาจลบความทรงจำของฉันจนหมดเกลี้ยง

หรือฉันอาจเข้าร่วมโครงการพิทักษ์พยานแล้วผ่านเรื่องโหดร้ายอะไรมาสักอย่าง และถูกพวกมาเฟียตามล่าก็ได้นะ

แต่นั้นไม่ได้อธิบายว่าทำไมผู้ชายคนนั้นถึงไม่เข้ามาใกล้กว่านี้ ไม่ว่าฉันจะระวังตัวแค่ไหน แต่ถ้ามีใครอยากทำร้ายฉันหรือฆ่าฉัน ก็คงไม่มีวิธีไหนจะหยุดยั้งเขาได้นอกเสียจากว่า...เอ่อ คงไม่มีวิธีไหนจะหยุดเขาไว้ได้หรอก ดังนั้นเลยขอเดาว่าคนที่เฝ้าติดตามฉันอยู่คงไม่ได้อยากให้ฉันตาย

ฉันทำงานจนตึกดินในคืนวันพฤหัสบดีที่เหน็ดหนาว พยายามจัดหน้าข่าวมรณกรรมจำนวนหนึ่ง ไล่เลย การทำข่าวมรณกรรมตอนกลางดึกไม่ใช่เรื่องสนุกสักเท่าไร แต่ในขณะที่หนังสือพิมพ์ *คูริเออร์* กำลังจะเจ๊งแหล่ไม่เจ๊งแหล่อยู่อย่างนี้ เราต่างก็ต้องทำงานล่วงเวลาเมื่อไรก็ตามที่ได้รับภารกิจขอ

และทำทุกอย่างเท่าที่จำเป็นต้องทำ แม้ฉันจะเอ่ยปากขอไม่ทำข่าวก็พาก็ตาม โดยตำแหน่งแล้วฉันเป็นบรรณาธิการคอลัมน์บ้านและสุขภาพ คำว่า *บรรณาธิการ* เป็นเพียงคำหรูหราเอาไว้เรียกนักข่าวคนเดียวที่ทำงานจนหัวฟู แต่ปกติแล้วฉันก็มีความสุขกับงานของตัวเองดี แต่กับข่าวมรณกรรมนั้น ไม่ค่อยจะรู้สึกเท่าไร ข่าวของเด็กทารกนั้นแหละที่สะเทือนใจฉันมากที่สุด ไม่ว่าจะตายตอนคลอด ตายในเปล หรือว่าแท้งตาย พวกเขาทำให้ฉันอยากร้องไห้ แม้ว่าที่น่าแปลกก็คือฉันไม่เคยร้องไห้เลย ถ้าร้องให้ได้ ฉันก็จะร้องให้กับทารกเหล่านั้น ร้องเป็นวัน เป็นสัปดาห์ และเป็นปี

ฉันไม่คิดสงสัยว่าตัวเองเคยสูญเสียลูกมาก่อนหรือเปล่า เพราะสัญชาตญาณบอกว่าไม่เคย และนอกจากนี้ การเสียชีวิตของความตายของเด็กทารกเป็นเรื่องสมเหตุสมผลไม่ใช่เหรอ นี่เป็นปกติวิสัยของมนุษย์ ใครจะรู้สึกเศร้าต่อการสูญเสียชีวิตใหม่บ้างล่ะ

ลมพัดแรงขึ้น ส่งเสียงหวีดหวิวไปทั่วทั้งเมืองและทำให้หน้าต่างของตึกใหม่สั่นสะเทือน *คูริเออร์* คิดผิดที่สร้างตึกใหม่หลังนี้ขึ้นมาเมื่อเกือบสามปีก่อน ฉันลงชื่อออกจากคอมพิวเตอร์ พอแล้วสำหรับคำคืนนี้ ฉันเหลือบมองนาฬิกา นี่สี่ทุ่มกว่าแล้ว และออฟฟิศก็ร้างผู้คน ฉันจอตกรถถึงไว้ที่ลานจอดรถ ต้องมีคนอยู่ที่นี่แน่ๆ ฉันจะหยิบกุญแจออกมาเตรียมไว้ และพุ่งไปยังรถซูบารุคันเก่ง จากนั้นก็จะขังตัวเองไว้ในรถเพื่อว่ามีอะไรโผล่ออกมาจากความมืด

ฉันโทรหาจูเลียได้เสมอ เพื่อถามว่าสามีของเธอจะมารับฉันกลับบ้านได้ไหม แม้ฉันจะไม่ได้เล่าให้พวกเขาฟังเรื่องคนที่ตามฉันอยู่ แต่ก็เคยอธิบายไปว่าฉันเป็นคนขี้อระแวงเกี่ยวกับความปลอดภัยส่วนบุคคล และบ๊อบเองก็เคยมาช่วยเหลือนั่นหลายครั้งแล้ว แต่ตอนนี้พวกเขามีทารกแรกเกิด ฉันก็เลยไม่อยากรบกวน ไม่น่าจะมีอะไรเกิดขึ้นหรอก

ฉันคว้าเสื้อโค้ตและมุ่งหน้าไปที่ลิฟต์เมื่อโทรศัพท์ที่โต๊ะดังขึ้น ฉันลังเล และตัดสินใจไม่รับสาย ไม่ว่าใครโทรมาก็ตาม ไม่ว่าพวกเขาจะต้องการอะไรก็ตาม ตอนนี้ฉันเหนื่อยเกินกว่าจะจัดหาให้ สิ่งเดียวที่ต้องการก็คือฝ่าลมพายุนี้กลับบ้านและนอนขดตัวอยู่บนเตียงอุ่นสบาย

ลิปต์มาช้ามากเมื่อคิดว่าทั้งตึกนี้ไม่มีใครอยู่เลย โทรศัพทบนโต๊ะของฉันเงิบไป แต่โทรศัพท์มือถือดังขึ้นแทน ฉันสับสนชะงักกระป๋องและเปิดฝาโทรศัพท์มือถือตอนที่ลิปต์มาถึงพอดี

จูลินั่นเอง เธอกำลังทำเสียงแตกตื่น “เรเซล มาหานั่นหน่อยสิ” เธอพูดเสียงลั่นเครือ

มีเรื่องร้ายเกิดขึ้น ห้องของฉันขมวดเกร็ง “มีอะไรอย่างนั้นหรือ” แล้วฉันก็ก้าวเข้าไปในลิปต์เหมือนกับคนโง่

“ลูกของฉันนะสิ แก-”

ประตูปิดฉับและลิปต์ก็เริ่มเคลื่อนไหวลง ทำให้สัญญาณโทรศัพท์หายไ

“บ้าจริง” ฉันสับสนเสียงดังลั่น ออฟฟิศของฉันอยู่ที่ชั้นยี่สิบสอง ฉันกดปุ่มไปชั้นสองซึ่งจอดรถเอาไว้ แต่แล้วก็รีบกดชั้นที่ต่ำลงไปหนึ่งชั้นเพื่อให้ลิปต์หยุด ประตูเลื่อนเปิดออกสู่ชั้นแปดซึ่งว่างเปล่าและมีตสนิท แล้วฉันก็กระโดดออกไป ฉันกดโทร.กลับขณะที่ประตูลิปต์เลื่อนปิดและทิ้งให้ฉันอยู่ในความมืด ฉันตัวสั่นสะท้านขึ้นมา แต่พยายามไม่สนใจ ฉันไม่ใช่คนขวัญอ่อน แต่ก็ไม่ได้โง่ ไม่มีเหตุผลที่จะต้องรู้สึกไม่สบายใจเลย ฉันเคยอยู่ในตึกนี้คนเดียวตั้งหลายครั้งแล้ว

แต่ไม่เคยรู้สึกแปลกๆอย่างนี้มาก่อน

จูลิรับสายตั้งแตสัญญาณดังครั้งแรก “เธอหายไปไหนมา” เสียงของเธอลนลานและต่อว่าต่อขาน

“สัญญาณหายนะ” ฉันตอบสั้นๆ “ลูกเธอเป็นอะไรหรือ”

“ตอนนี้ฉันอยู่ที่โรงพยาบาล แกหายใจไม่ออก ฉันก็เลยโทร.ตามรพ.พยาบาลมารับ พวกเขาพาแกเข้าไปในห้องฉุกเฉิน แล้วก็ไล่ฉันออกมา และฉันอยากให้เธอมาอยู่เป็นเพื่อน ฉันกลัวจังเลย เรเซล!” เสียงของจูลิฟังดูอึดใจไปเพราะน้ำตา

“แล้วรีบไปไหน” ฉันพยายามแก้ปัญหา

“ก็อยู่ด้วยกันนี่แหละ แต่เธอก็รู้ว่าพวกผู้ชายนะฟังพาได้ชะที่ไหน เขาเอาแต่ทำหน้าที่เครียดเดินกลับไปกลับมา แล้วฉันก็ต้องการคนคอยให้กำลังใจ ฉันต้องการเพื่อนรักของฉัน ฉันต้องการเธอ เธอจะมาถึงที่นี่ได้เร็ว

ที่สุดแค่นั้น”

น่าแปลกที่เรากลายเป็นเพื่อนรักกันภายในเวลาเพียงสั้นๆ รู้สึกเหมือนเป็นความผูกพันที่มีมานาน ไม่ใช่แค่มิตรภาพในที่ทำงาน แทบจะเหมือนกับว่าฉันรู้จักเธอมาตั้งแต่ชาติปางก่อน แต่เธอก็ไม่รู้อดีตของฉันมากไปกว่าที่ฉันรู้ “โรงพยาบาลไหนเธอ”

“เซนต์ยูริเอล เราอยู่ตรงพื้นที่นั่งรอน้ำห้องฉุกเฉิน รีบมาเลยนะ เรเซล! ขอร้องล่ะ!”

เซนต์ยูริเอลเธอ ฉันคิดในใจ ไม่ใช่ละมั้ง ยูริเอลใช้นักบุญที่ไหนกัน แต่ยังไงฉันก็ทำเสียงปลอมประโลมอยู่ดี “เดี๋ยวฉันไปหาจ๊ะ” ฉันกล่าวและรู้ว่าตัวเองพูดโกหกอยู่

ฉันบิดฝ่าพับโทรศัพท์ พลางนึกถึงข้าวของบนโต๊ะทำงาน ไม่มีอะไรมากนัก มีแค่หนังสือ*แฮลส์ชีวิต*พลหนึ่งเล่ม นิยายของลอเรล เค ฮามิลตันเล่มล่าสุด แล้วก็คัมภีร์ไบเบิล ซึ่งต้องยอมรับว่าพิลึกอยู่ ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมถึงมีคัมภีร์อยู่กับตัว หรือว่าฉันเคยเป็นส่วนหนึ่งของลัทธิคัลลิ่งศาสนาคริสต์แบบสุดโต่งก่อนที่จะหนีมาละ มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่รู้ ส่วนตัวฉันนั้นรู้เพียงแต่ว่าตัวเองจำเป็นต้องมีพระคัมภีร์ไบเบิล

ไว้อภัยหาเล่มใหม่ก็แล้วกันตอนที่เช็กอินเข้าโรงแรมสักแห่ง ไม่จำเป็นต้องย้อนกลับไปเอاهرอก ฉันชอบเดินทางแบบพกสัมภาระน้อยๆ และไม่คอยทิ้งอะไรไว้ข้างหลังสักเท่าไร ดังนั้นต่อให้รื้อค้นโต๊ะทำงานของฉัน พวกเขาก็ไม่มีทางรู้อะไรหรอก ขนาดฉันยังไม่รู้อะไรเกี่ยวกับตัวเองเลย

อพาร์ทเมนต์ของฉันปลอดภัยน้อยกว่านี้นิดหน่อย ไม่มีจุดหมาย ไม่มีวีแววของชีวิตส่วนตัวเลยแม้แต่นิดเดียว ฉันมีภาพเขียนของจิตรกรยุคก่อนราฟาเอลติดบนฝาผนัง แล้วก็มิโสเตอร์ขนาดใหญ่รูปชายฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือในม่านหมอกซึ่งใส่กรอบเอาไว้เพราะว่าติดใจอะไรบางอย่าง ฉันไม่อยากจะทำมันไว้ที่นี่ แต่ฉันจำเป็นต้องรีบไปให้เร็วที่สุด แล้วก็ต้องทิ้งรถคันนี้ภายในวันสองวันข้างหน้าและซื้อคันใหม่มาขับแทน ต้องใช้เวลามากกว่าจะรู้ว่าจะฉันหายไป เพราะเธอฆ่าแต่เผ่าหนูน้อยยอแมนดา จับตาตุลมหายใจที่แสนทรมาณแต่ละเชือกด้วยสายตาเป็นกังวล

แต่เธอแหม่นดาจะไม่ตายหรอก เธอจะเริ่มอาการดีขึ้น รวมทั้งทารกเกิดใหม่คนอื่นๆ ทั้งหมดซึ่งฉันรู้ว่ากำลังทยอยเข้าโรงพยาบาลถ้าฉันยังอ้อยอิ่งอยู่ที่นั่นต่อไป ที่ฉันต้องทำก็แค่ไปให้ไกลมากพอ แล้วพวกเขาก็จะดีขึ้นเอง ฉันรู้ได้โดยสัญชาตญาณ แม้จะไม่รู้ว่าจะทำไม

ฉันกดปุ่มเรียกลิฟต์ จากนั้นก็เดินกลับไปกลับมาอยู่ตรงโถงทางเดินมืดๆ อย่างกระวนกระวาย เมื่อไม่มีอะไรเกิดขึ้น ฉันก็กดปุ่มอีกครั้ง แล้วแบบหุที่ประตูลิฟต์เพื่อฟังสัญญาณใดๆ ก็ตามที่บ่งบอกว่าลิฟต์กำลังเคลื่อนมารับ แต่ก็ไม่ได้ยินอะไรเลยนอกจากความเงียบ

“บ้าเอ๊ย” ฉันสบถอีกครั้ง ช่วยไม่ได้ละ ฉันต้องลงบันไดแทน

ฉันไม่ได้หยุดคิดเลยสักนิด ถึงเวลาแล้วที่จะต้องไปจากที่นี่เหมือนเคย และคิดไปก็เท่านั้น ฉันไม่รู้ว่าจะตัวเองรู้เรื่องพวกนี้ได้อย่างไร ทำไมถึงต้องหนี รู้เพียงแต่ว่านั่นคือสิ่งที่ฉันต้องทำ

เมื่อประตูบานที่เปิดไปสู่บันไดปิดตามหลัง ฉันจึงนึกถึงคนที่เฝ้าตามอยู่ขึ้นมาได้ และนั่นทำให้ฉันตื่นตระหนกขึ้นมาชั่วขณะ เมื่อคว่ำลูกบิดประตูแต่มันล็อกไปแล้ว ฉันไม่มีทางเลือก ถ้าจะออกไปจากเมืองนี้ให้ทันเวลาก็ต้องรีบไปได้แล้ว ดังนั้นฉันจึงเริ่มเดินลงบันไดมา

ทันเวลาสำหรับอะไรนั้นเธอ ฉันเองก็ไม่ค่อยเข้าใจ แต่ทารกน้อยอแมนดาจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นานหากว่าฉันไม่รีบ

ฉันสะดุดลึ่มตรงชานพักบันไดถัดไป หัวเข้ากระแทกเข้ากับราวบันได ฉันโซเซลุกขึ้นแล้วก็ยืนตัวแข็งทื่อ มีคนอยู่ที่บันไดกับฉัน ฉันรู้สึกได้ เขาเข้ามาใกล้มากกว่าครั้งไหนๆ แถมยังไม่มီးอะไร ไม่มีใครมาขวางกั้นระหว่างเขากับฉัน ไม่มีกันชน ไม่มีความปลอดภัย เวลาใกล้จะหมดลงทุกที

ฉันไม่มีอาวุธ จึงงะเซมัดเลย เราพกอาวุธขนาดเล็กไว้กับตัวได้ในรัฐนี้และปืนกระบอกเล็กก็กระเปิดร่างคนที่ตามฉันมาให้เป็นรูใหญ่ได้ หรือมีดไม่กี่อะไรคมๆ สักอย่าง ให้ตายสิ ฉันเคยได้ยินมาว่าเราใช้ลูกกุญแจที่มิดาคนร้ายได้ไม่ใช้เธอ

ฉันไม่รู้ว่าจะอยู่ข้างบนหรือข้างล่าง แต่ประตูที่เปิดออกได้จากทางขึ้นลงบันไดคือประตูตรงชั้นจอดรถเท่านั้น ถ้าเดินขึ้น ฉันก็จะติดกับ

ฉันจึงเริ่มเดินลงบันไดต่อไปโดยพยายามเคลื่อนไหวให้เงียบที่สุด และคอยเงี่ยหูฟังเสียงฝีเท้า แต่ก็ไม่ได้ยินอะไร ไม่ว่าเขาจะเป็นใครก็ตาม เขาไม่ส่งเสียงใดๆเลย

บางที่ผู้ชายคนนั้นอาจจะเป็นเศษเสี้ยวของจินตนาการที่เกิดจากความหวาดระแวงของฉันเอง ฉันไม่มีเหตุผลรองรับการกระทำของตัวเองอย่างชัดเจน ที่ทำไปก็ตามสัญชาตญาณล้วนๆ ฉันอาจจะเสียสติไปแล้วก็ได้ เพื่อเจ็อดึงพลังอำนาจทั้งหมดนี้ ทำไมยายเรเชล พิตช์แพทริก ที่แสนจะไร้ความสำคัญถึงจะมีอะไรเกี่ยวข้องกับความเป็นความตายของทารกคนหรือหลายคนกันล่ะ ทำไมฉันต้องเปลี่ยนชื่อไปเรื่อยและเปลี่ยนตัวตน แล้วถ้ามีใครติดตามฉันจริง ทำไมเขาถึงยังตามไม่ทันเสียที

จะเกิดอะไรขึ้นถ้าฉันขับรถกลับบ้าน และอยู่ที่นั่นเฉยๆ หรือว่าไปหาจูเลียที่โรงพยาบาล

อแมนดาจะตายนะสิ ฉันไม่มีทางเลือก ยังไงก็ต้องไป

อาซาเซลเคลื่อนไหวลงบันไดตามเจ้าปีศาจตนนั้นไปอย่างเงียบเชียบแทบไม่หายใจ เขารู้สึกได้ว่ามันกำลังตื่นตระหนก และรู้ว่ามันกำลังจะหนีอีกครั้ง คราวนี้เขาใช้เวลานานขึ้นกว่าเดิมในการตามหามัน มันคงปลอมอัตลักษณ์ใหม่ได้เก่งขึ้น ถ้าปีศาจตนนี้หายตัวไปอีกครั้ง เขาก็ไม่รู้อะไรจะใช้เวลาอันแค่นี้กว่าจะตามตัวมันเจออีก ยิ่งมันไตร่ตรองอยู่บนโลกนานเท่าไร มันก็สร้างความเสียหายได้มากเท่านั้น

ถึงเวลาต้องลงมือเสียที อาซาเซลไม่รู้ว่าทำไมถึงยังลังเลอยู่ ทำไมถึงเฝ้าดูมันเฉยๆโดยไม่ทำอะไร ความเกลียดชังที่มีต่อเดวิดจนตอนนี้รุนแรงมากเสียจนอาจทำให้เขากลับได้ ถ้าเขามีความสามารถที่จะรู้สึกกลัว แต่อาซาเซลไม่รู้สึกอะไรทั้งสิ้น นอกจากความเกลียดที่มีต่อปีศาจตนนี้ นั่นคงเป็นสิ่งที่ติดค้างในใจเขา หลังจากที่ยังหารมันแล้ว เขาก็จะไม่รู้สึกอะไรเลย

เจ้าปีศาจนี้จะฆ่ายากแค่ไหนกันเชียว มันดูเหมือนผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง แต่อาซาเซลรู้สึกถึงพลังดึงดูดทางเพศของมันแม้ว่าจะอยู่ไกลขนาดนั้น มันไม่จำเป็นต้องใช้มารยาหญิงที่โจ่งแจ้งอย่างอื่นในการหลอกล่อเขา มัน



ไม่แต่งหน้า ไม่แต่งตัววอดเรื่อนร่าง แต่กลับชอบใส่เสื้อยืดหลวมๆกับกางเกงตัวโคร่งสีเข้ม ไม่มีอะไรที่ทำให้ผู้ชายนึกถึงเช็กซ์ ทว่าทุกครั้งที่เขามองนาง-มัน-เขากลับนึกถึงแต่เรื่องโลกีย์ ดังนั้นเขาจะต้องไม่ประเมิณนางต่ำไปอย่างเด็ดขาด

มันต่างหาก พลังส่วนหนึ่งของปีศาจก็คือทำให้เขาลืมไปว่ามันเป็นแค่สิ่งมีชีวิตต่ำต้อย หาใช่สตรีอ่อนแออย่างที่เห็นไม่ ง่ายเหลือเกินที่จะเผลอเผลอคิดไปว่ามันเป็นผู้หญิง ผู้หญิงที่เขาจำต้องฆ่าทิ้ง ร่างนี้อาจเคยเป็นสตรีเพศเมื่อครั้งหนึ่ง แต่ไม่ใช่อีกต่อไปแล้ว ตอนนี้นั้นมันเป็นแค่ภาชนะบรรจุพลังแห่งการดึงดูดอันยั่วชวนใจของสตรีเพศซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกถ่ายทอดให้กับนางปีศาจที่ดูเหมือนหญิงสาวผู้อ่อนโยนและอ่อนแอ

อาซาเซลจับตัวนางปีศาจในลานจอดรถได้ หักคอซะ แล้วจากนั้นก็บินสูงขึ้นเพื่อเหวี่ยงร่างของนางเข้าสู่ดวงอาทิตย์ หรือฝั่งนางไว้ใต้พิภพในแก่นกลางของภูเขาไฟสักลูก เขาารู้สึกได้ว่าจะต้องใช้ไฟในการกำจัดนางให้สิ้นซาก นางปีศาจกับพลังชั่วร้าย นางต้องตายเท่านั้น ภัยร้ายนี้ถึงจะอันตรายกันไปได้

ภัยร้ายที่คุกคามทารกเกิดใหม่ ภัยต่อบุรุษผู้อ่อนไหวซึ่งผันถึงเช็กซ์และตื่นขึ้นมาพบว่าตัวเองกำลังถูกปีศาจสิงร่าง

และภัยต่อตัวอาซาเซลเองด้วย สาเหตุส่วนใหญ่ที่ทำให้เขาจงเกลียด-จงชังนางปีศาจตนนี้มาจากคำพยากรณ์ที่กล่าวถึงเขาในบรรดาคนทั้งหมดและหนทางเดียวที่จะป้องกันไม่ให้มันเกิดขึ้นก็คือทำลายนางซะ

อาซาเซลยืนมองนางปีศาจอยู่ตรงมุมบันไดชั้นล่างสุด กางปีกห่อร่างตัวเองให้ล่องหน แม้ว่าจะเหลียวมองรอบตัว นางก็ไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น และเคลื่อนที่ต่อไป

นี่เป็นหลักฐานอีกอย่างว่านางมีพลัง พลังที่นางพยายามปกปิดเอาไว้อย่างสุดชีวิต ไม่มีใครสัมผัสถึงตัวตนของอาซาเซลได้เวลาที่กำบังกายอยู่อย่างนี้ แต่นางปีศาจกลับสัมผัสได้ การรับรู้ของนางเฉียบคมพอๆกับเขาซึ่งทำให้เขาเกลียดนัก

คืนนี้แหละ อาซาเซลบอกตัวเอง เขาจะปลิดชีพนางคืนนี้แหละ แต่

เขายังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะส่งหลักฐานไปให้ยูริเอลดูหรือไม่ เขาอาจปล่อยให้ยูริเอลไม่รู้ต่อไป แล้วในที่สุดเขาก็จะได้กลับไปยังปรภพ ทวงคืนอำนาจจากราชีเอลถ้าจำเป็น และเห็นคู่ชีวิตของราชีเอลทำหน้าที่แทนซาร่าห์

ไม่ เขายังไม่พร้อม แน่่อนว่าในโลกนี้ต้องมีอย่างอื่นให้เขาทำก่อนที่จะกลับไปสิ

นางปีศาจหนีเข้าไปในลานจอดรถ และอาซาเอลก็ตามติดไปทันที โดยที่ประตูปิดตามหลังอย่างเงียบกริบ ที่นี่มีแสงไฟส่องสว่าง แต่เหลือรถจอดอยู่เพียงไม่กี่คัน อีกครึ่งทางนางก็จะไปถึงรถคันสีแดงเข้มซึ่งเขารู้ว่าเป็นรถของนางนั่นแหละ

อาซิเอลรู้ว่าจะต้องพานางไปไหน ก็ไปให้ไกลจากที่แห่งนี้เท่าที่จะเป็นไปได้ไกลๆ ไปยังอีกฝั่งหนึ่งของโลกซึ่งเป็นหนึ่งในสถานที่เพียงไม่กี่แห่งที่สิ่งชั่วร้ายนามเนฟิลียังคงรุ่งเรืองอยู่

จะมีที่ไหนเหมาะสำหรับปีศาจมากไปกว่าที่นั่นอีกล่ะ

อาซิเอลบอกมีอุบายหนึ่งเพื่อทำให้ลานจอดรถตกอยู่ในความมืด ไฟทุกดวงดับหมด เขารู้สึกได้ว่านางปีศาจตื่นตระหนกขึ้นมาทันที นั่นทำให้เขาประหลาดใจ เขาไม่มีทางนึกว่าปีศาจจะกลัวความมืด นางเริ่มออกวิ่ง แต่รถของนางยังอยู่ห่างออกไปอีกครั้งทาง เขาจึงสยายปีกออกและคว้าร่างของนางไว้

ฉันหวัดร้องขึ้นมา แต่เสียงถูกดูดกลืนหายไปในเรื่องที่ห่อหุ้มตัวอยู่ ฉันมองไม่เห็น ไม่ได้ยิน แทบขยับตัวไม่ได้ สับสนและวิ่งเวียนจนรู้สึกคลั่งไคล้ รู้สึกว่าพื้นใต้เท้าหายไป และฉันกำลังร่วงลง ร่วงลง...

มีบางสิ่งรัดฉันเอาไว้แน่น แต่ฉันไม่รู้ว่าเป็นอะไร รู้สึกเหมือนมีกำไลเหล็กรัดข้อมือไว้ ยึดฉันให้อยู่หนึ่ง ใบหน้าของฉันก็กดเบียดอยู่บนบางสิ่งแข็งๆ บางสิ่งที่คุณรู้สึกเหมือนกับผ้า ฉันสูดลมหายใจเข้า นำแปลกที่ฉันได้กลิ่นผิวกายซึ่งอบอุ่นและทรงพลัง เป็นผิวของผู้ชายสักคน เป็นไปไม่ได้ ฉันยังได้กลิ่นของมหาสมุทรอีกด้วย แต่เราอยู่ห่างจากทะเลอย่างน้อยเป็นพันไมล์

ฉันบิดตัวดิ้นเร่า แต่กำไลเหล็กนั้นรัดแน่นขึ้น ฉันหายใจไม่ออก หน้าอกของฉันเบียดอยู่กับสิ่งใดก็ตามที่ทำอย่างนี้ ฉันช่วยเหลือตัวเองไม่ได้

อะไรซึ่งน้ำหนัก ถูกพันนาการโดยเจ้าปีศาจที่คิดว่าตัวฉันมา ฉันพยายามดิ้นรนอีกครั้งหนึ่ง แต่ความเจ็บปวดนั้นสาหัสยิ่งนัก รวากับว่าหัวใจของฉันกำลังถูกบดขยี้ ฉันคิดขณะใกล้จะหมดสติและจมลงสู่หลุมมืดที่เมตตาปรานี

ฉันได้ยินเสียงใครกำลังร้องเพลง ซึ่งถือเป็นเรื่องแปลกอยู่ นี่ฉันคงตายไปแล้ว หรือไม่ก็ถูกลัทธิร้ายจากหนังไซไฟลักพาตัวมาด้วยการทอหุ้มไว้ในรังไหมหรือไม่ก็รวงผึ้งเพื่อเก็บไว้กินในภายหลัง ฉันเคยดูหนังพวกนั้นมาก่อน จำเรื่องราวในหนังได้ทุกอย่างที่นึกเรื่องพ่อแม่ตัวเองไม่ออกด้วยซ้ำ

ฉันปวดไปหมดทั้งตัว แต่ส่วนใหญ่แล้วก็เจ็บปวดตรงหน้าอก มันรู้สึกราวกับว่ามีคนล้วงมือเข้ามาข้างในตัว แล้วบีบหัวใจฉันไว้ในกำมือ หนังเรื่องหนึ่งสินะ ฉันคิดพลางรู้สึกมึนงง

แต่สิ่งหนึ่งที่ฉันจำได้ก็คือ ชีวิตไม่เคยเป็นเหมือนในหนังหรอก ฉันไม่เคยเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจ และสิ่งที่โผล่ออกมาตอนกลางคํากลางคืน ใครก็ตามที่ทำแบบนี้กับฉันต้องเป็นมนุษย์อย่างแน่นอน และดังนั้นฉันจึงตอบโต้เขาได้

ฉันลืมตาขึ้นอย่างระมัดระวัง

ฉันนอนอยู่บนเตียงตะปุมตะป้าในห้องที่ดูเหมือนโรงแรมโกโรโกโส มีเสียงวิทยุเล่นคลอแผ่วเบา เป็นดนตรีที่นุ่มนวลและน่าห่อหุ้ม ข้างๆ กันมีเตียงอีกหลังซึ่งว่างเปล่า แต่มีรอยกดบนหมอนตรงที่เคยมีคนนอน ดังนั้นก็เดาได้ว่าฉันไม่ได้อยู่ตามลำพัง

ฉันพยายามขยับตัวแค่เพียงเล็กน้อย และแม้ว่าร่างกายกำลังกรีดร้องออกอาการประท้วง แต่ฉันก็ไม่ถูกพันนาการอีกต่อไป ฉันกำลังนอนคว่ำหน้าอยู่บนฟูก รวากับว่ามีใครโยนฉันไว้ตรงนั้น แล้วก็ค่อนข้างมั่นใจว่าตัวเองไม่ได้ถูกข่มขืนหรือทำมิติมิร้ายแต่อย่างใด ใครคนหนึ่งแค่อุ้มฉันขึ้นมา แล้วก็พาหนี

ต้องเป็นคนที่เฝ้าติดตามฉันคนนั้นแน่ๆ ฉันพลิกตัวนอนหงายอย่างระมัดระวัง เพราะแอบกลัวว่าเขาอาจจะกระโจนเข้ามาอีกครั้ง ฉันนึกภาพผู้ชายคนนั้นไว้เหมือนคางคางซึ่งโฉบลงมาจากฟ้า ปีกสีดำกระพือตีสีระชะ

นี่ถ้าฉันไม่ล้มหัวฟาดจนสมองกระทบกระเทือนก็แปลว่าต้องถูกมอมยามาแน่  
ห้องนี้แยกว่าที่คิดไว้เสียอีก เหมือนห้องแบ่งให้เช่ามากกว่าจะเป็น  
โรงแรม ใช่ว่าฉันเคยพักที่ห้องแบ่งเช่ามาก่อน อย่างน้อยก็คิดว่าไม่เคยนะ  
แต่โต๊ะตัวเล็กกับเก้าอี้สองตัว เตาอุ่นอาหารขนาดจิ๋ว กับอ่างกระเบื้องหมองๆ  
ของทั้งหมดนี้ทำให้ฉันนึกถึงมันขึ้นมา

ฉันหันหลัง แล้วก็แทบจะกรี๊ดลั่น เพราะเตียงข้างๆ ไม่ว่างเปล่าอีก  
ต่อไปแล้ว มีชายคนหนึ่งนอนอยู่บนนั้น ฝ้ามองฉันด้วยดวงตาที่ลึบลง

ฉันอ้าปากจะพูด แต่เสียงจุกอยู่ในลำคอ เขาคงมองเห็นความหวาดกลัว  
และความโกรธจากแววตาของฉัน แต่เขาไม่ขยับเขยื้อน

ในห้องมีหน้าต่างสกปรกๆ บานเล็กอยู่หนึ่งบาน ดูจากสีของท้องฟ้า  
ก็รู้ว่าเลยเวลาฟ้าสว่างมาแล้วเล็กน้อย จากนั้นฉันก็นึกถึงอแมนดากับคนอื่นๆ  
ขึ้นมาได้ ซึ่งทำให้ฉันแตกตื่นขึ้นมาในทันที

“ต้อง...ไปจากที่นี่” ฉันเปล่งเสียงออกมาจนได้

ผู้ชายคนนั้นไม่ขยับ ไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบใดๆ ทั้งสิ้น ฉันสงสัยว่าเขา  
ได้ยินหรือเข้าใจที่ฉันพูดไหม บางทีเขาอาจจะไม่พูดภาษาอังกฤษ

จะเสียเวลาอีกต่อไปไม่ได้แล้ว ฉันพยายามลุกขึ้นนั่งโดยไม่สนใจ  
ความเจ็บปวดที่เล่นแปรปวไปทั่วร่าง “คุณต้องฟังฉันนะ” เสียงของฉัน  
บ่งบอกถึงความเจ็บปวด “ฉันอยู่ที่นี้ไม่ได้ ฉันต้องไปให้ไกลๆ ไม่งั้นจะมี  
คนตาย”

ผู้ชายคนนั้นยังคงไม่ขยับเขยื้อน ห้องนี้ดูมืดสลัวท่ามกลางแสงยาม  
รุ่งสาง ทำให้มองเห็นเขาได้ไม่ชัดเจนนัก เท่าที่พอมองออกก็คือเขามีรูปร่าง  
ผอมสูง ไม่ใช่คนแก่แน่ๆ เพราะแถบมิดเวสต์ไม่มีคนรูปร่างแบบนี้

ฉันลุกขึ้นนั่ง แท้สัฟส์โตนพรมเปื้อนขี้ดิน “ฉันจะไปจากที่นี่” ฉัน  
กล่าวพร้อมกับยันตัวเองให้ลุกขึ้นจากเตียง มันเจ็บเป็นบ้า แต่ฉันทำได้  
ต้องทำได้

“ไม่” แม้ว่าฉันจะไม่เห็นเขาขยับริมฝีปาก แต่คำพูดนั้นเฉียบขาดและ  
ชัดเจน

“ฉันบอกคุณแล้ว—”

“คุณบอกผมว่าจะมีคนตาย” ชายแปลกหน้าพูดด้วยน้ำเสียงเนิบเนื่อย “คนที่ตายจะมีแค่คุณคนเดียวเท่านั้น”

คำพูดเย็นชาของเขาคงจะทำให้ฉันหนาวสะท้าน แต่ฉันก็คิดอยู่แล้วว่าคงไม่มีทางรอด “ฟังนะ” ฉันพูดอย่างอดทน “คุณจะทำอะไรก็ได้ตามใจคุณ เหว่งฉัน บีบคอฉัน ยิงฉัน ฉันไม่สนใจหรอก ขอแค่ไปทำให้ห่างจากเมืองนี้สักหลายๆ ไมล์ก็พอ”

ฉันคิดว่าน่าจะมองดูเขาให้ละเอียดกว่านี้เพื่อจะเจอจุดอ่อนบ้าง แต่ฉันมัวแต่คิดถึงเรื่องอแมนดา พอเสียที่ ฉันคิดในใจ ให้ตายเถอะ อย่าให้ทารกต้องตายอีกเลย

“เราอยู่ที่ออสเตเรีย” เขากล่าว

ฉันเลิกพยายามที่จะลุกขึ้น และมองไปทางเขาในที่สุด “ฉันหมดสติไปนานแค่ไหน”

“ไม่นานนัก”

โอเค ตอนนี้นั้นรู้แล้วว่าชายแปลกหน้าผู้นี้ไม่ปกติ ใช่ว่าฉันควรจะสงสัยอะไรอีก เพราะคนสติดี ๆ คงไม่โฉบลงมาลักพาตัวคุณเหมือนคางคกหรอก ฉันพยายามลุกขึ้นจากเตียงอีกครั้ง และครั้งนี้ก็สำเร็จจนได้ ราวกับว่าอะไรก็ตามที่ตรึงฉันเอาไว้ได้ปล่อยให้ฉันเป็นอิสระในที่สุด

“ไปที่หน้าต่างสิถ้ายังไม่เชื่อ”

ฉันเดินไป แม้จะไม่เห็นโคอาลาหรือจิงโจ้กระโดดเหิงๆ อยู่ข้างหน้าต่าง แถมทิวทัศน์ที่เห็นก็ดูเหมือนกับริมฝั่งทะเลมัวซัวทั่วไป แต่ถึงอย่างนั้นเราก็ต้องใช้เวลานานกว่าสองชั่วโมงเพื่อเดินทางมาให้ถึงมหาสมุทรจากสถานที่สุดท้ายที่ฉันจำได้ว่าตัวเองอยู่ ดังนั้นจึงชัดเจนว่าฉันหมดสติไปนานกว่าที่ผู้ชายคนนั้นบอก แต่นั่นไม่สำคัญหรอก เพราะสิ่งสำคัญเพียงอย่างเดียวก็คือว่าอแมนดากับทารกเกิดใหม่คนอื่นๆ ปลอดภัยแล้วตอนนี้

“โอเค” ฉันกล่าวและหันกลับมาเผชิญหน้ากับคนที่จับตัวฉันมา ฉันเหนื่อยกับการหนีแล้ว เหนื่อยกับความหวาดกลัวและความตื่นตระหนกซึ่งทำให้หายใจไม่ออก “เอาเลย สนองฉันหน่อยสิ”

แล้วฉันก็กางแขนเชิญเขาให้เข้ามา

# 2

**ผู้ชายคนนั้น** จ้องมองมาด้วยสีหน้าเรียบเฉยไร้ความรู้สึก “คุณดูหนังมากเกินไปแล้ว”

ฉันถอนหายใจ “ฟังนะ ฉันไม่รู้ว่าคุณเป็นใครหรืออะไร และสนใจด้วย ฉันเบื่อกับที่เจอนี้ เบื่อคำถามที่ไม่มีคำตอบ ถ้าอยากยิงฉัน ก็เชิญได้เลย ถ้าไม่ฉันก็ให้คำตอบกับฉันหรือไม่ก็เลิกยุ่งกับฉันเสียที”

“ผมไม่มีปืนหรอก” ฉันยังตัดสินใจไม่ถูกว่าจะไล่กวดตีหรือไม่ว่าเขาพูดต่อ “คุณเองก็รู้ดีพอๆกับผม ว่าผมไม่จำเป็นต้องมีปืนก็ฆ่าคุณได้”

ฉันนั่งลงบนเตียงตะปุ่มตะป่ำตามเดิม “ฉันไม่รู้อะไรทั้งนั้นแหละ” ฉันพูดเสียงเรียบ “ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองเป็นใคร อย่าว่าแต่คุณเป็นใครเลย ฉันมั่นใจว่าคุณใช้กำลังข่มฉันได้ถ้าต้องการ แต่ฉันยังเดาอีกด้วยว่าถ้าคุณตั้งใจจะฆ่าฉันจริง คุณก็คงลงมือไปนานแล้ว”

“คุณไม่ควรคาดเดาอะไรทั้งนั้น ผมคิดหาเหตุผลได้เป็นสิบว่าทำไมผมถึงยังไม่ฆ่าคุณ บางทีผมอาจต้องการสถานที่ที่เหมาะสมๆเอาไว้กำจัดศพก็ได้”

“อย่างออสเตเรียเนี่ยนะ”

ใบหน้าที่เขายังคงเรียบเฉย “ผมอาจจะอยากประวิงเวลา ปล่อยให้คุณทรมาน หรือผมอาจตัดสินใจมอบโอกาสให้คุณเปลี่ยนใจผม หรืออาจต่อให้คุณก่อนก็ได้”

โอเค ไม่มีอะไรที่ฟังแล้วอุ่นใจเลยแม้แต่อย่างเดียว ฉันมองดูชาย

แปลกหน้าคนนี้ได้ๆ สำหรับบางมาตรฐาน เขาอาจถือว่าเป็นคนมีเสน่ห์ ให้นายตายสิ เขาหล่อมากเลยละ ถ้านายมีตาสีฟ้าของเขาไม่เย็นชานขนาดนั้น เขาไว้ผมยาวตรงสีดำสนิท ผิวขาวซีด รูปหน้ายาว โหนกแก้มสูงราวกับรูปสลักอย่างวิจิตร ริมฝีปากบาง จมูกเป็นสันตรง ผู้ชายคนนี้ดูเย็นชาราวกับทวีปแอนตาร์กติกา และการพูดจาค่อนข้างเป็นทางการก็ยิ่งทำให้เขาดูเข้าใจยากมากขึ้นไปอีก

“รู้ไหม ฉันว่าคุณไม่ทำอย่างที่ว้ามาหรอก เพราะคุณดูไม่เหมือนมนุษย์ที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตาปราณีสักหน่อย”

“ผมไม่ใช่มนุษย์”

ฉันแทบไม่รู้สึกละลึกใจเลย แม้ว่ามันจะเป็นไปไม่ได้ก็ตาม แต่นั่นก็เริ่มจะเดาไว้อย่างนั้นเหมือนกัน เมื่อดูจากการที่เราเดินทางมาไกลหลายพันไมล์ภายในเวลาแค่ไม่กี่ชั่วโมง “ إذنคุณเป็นตัวบ้าอะไร ”

“คุณรู้อยู่แล้ว”

ฉันกำลังเผชิญหน้ากับความตายด้วยความสงบสง่าพองาม แต่ผู้ชายคนนั้นชักจะทำตัวน่าหงุดหงิดเกินไปแล้ว เขาทำลายภาพวีรสตรีผู้ยอมสละชีพของฉันเสียยับ “ฉันไม่รู้” ก็บอกไปแล้วไงว่าฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองเป็นใคร และแม้ว่าคุณจะโฉบลงมาใส่ฉันราวกับคางคกจากนรก ฉันก็ไม่เชื่อว่าคุณจะเป็นอะไรนอกจากคนบ้าโรคจิตที่สะกดรอยตามฉันอยู่ และอาจจะเห็นร่างฉันเป็นชิ้นๆ ก่อนเอากระดูกมาทะเล่เล่น”

“เราไม่กินเนื้อ นั่นคือพวกเนฟิลิมต่างหาก”

คำพูดนั้น ชื่อนั้นกระตุกต่อมบางอย่างภายในตัวซึ่งทำให้ฉันรู้สึกคลื่นไส้อย่างรุนแรงจนต้องใช้พลังใจทั้งหมดในการข่มกลั้นมันไว้ ทว่าคำพูดนั้นก็ไม่มีความหมายอะไร “ใครคือเนฟิลิม”

ชายแปลกหน้าไม่ตอบ เขาลุกขึ้นยืน และฉันก็มองตามเพื่อค้นหาวิเววของจุดอ่อน เขาสวมเสื้อยืดกับกางเกงยีนส์ดำ และฉันก็ยังมองไม่เห็นร่องรอยของปืนสักกระบอกบนตัวเขาเลย สมมติว่าเขาไม่ได้โกหกเรื่องนั้นนะ ช่วงหนึ่งฉันกลัวว่าเขาจะขยับเข้ามา และฉันก็เตรียมพร้อมจะต่อสู้ แต่ผู้ชายคนนั้นกลับเดินไปทางหน้าต่างเพื่อเปิดม่านให้แสงยามเช้าส่องลอดเข้ามา

เสียงครวญเพลงแผ่วเบาจากวิทยุจบลงแล้ว และเสียงผู้ประกาศดังขึ้นมาแทน เขาเป็นชาวออสเตรเลียอย่างแน่นอนที่สุด ฉันรู้สึกสิ้นสะท้านไปทั่วกายและพยายามควบคุมมันไว้ อย่างน้อยอแมนดาก็ปลอดภัยแล้ว

จากนั้นชายแปลกหน้าก็ปิดวิทยุก่อนจะหันมามองฉัน “ได้เวลาไปกันแล้ว”

“ไปไหน นี่คุณจะไม่อธิบายอะไรสักนิดเลยเหรอ คิดจะปล่อยให้ฉันสงสัยจนบ้าตายหรือไง”

เขาไม่ตอบอะไรออกมาให้ชัดเจน แค่นั่งรออยู่ตรงนั้น แล้วฉันก็ลุกขึ้นอย่างเชื่องช้าและปวดโยก รู้สึกเหมือนมีใครใช้ฉันแทนกระสอบทราย ซึ่งก็น่าจะเป็นชายคนนี้แหละ ชักอยากรู้ขึ้นมาแล้วสิว่าฉันจะตอบซ้ำเหมือนอย่างที่รู้สึกหรือเปล่า ขณะกำลังจะก้าวตามเขาไป ฉันก็เหลือบมองตัวเองในกระจก และกรี๊ดออกมาดังลั่น

แม้แต่ก่อนที่เสียงกรีดร้องจะหลุดลอดออกมา ผู้ชายคนนั้นก็เข้ามาถึงตัวและเอามือข้างหนึ่งปิดปากฉันไว้ ส่วนอีกข้างโอบเอวพันรัดนาการขณะที่ฉันกำลังดิ้นรนด้วยความตื่นตระหนก ฉันไม่รู้จักผู้หญิงที่อยู่ในกระจกนั้น หญิงแปลกหน้าคนนั้นมองกลับมาด้วยดวงตาสีน้ำตาลดูอบอุ่น อันที่จริงแล้ว เลี้ยววินาทีแรกที่ฉันเห็นภาพสยองขวัญนั้น มีเพียงดวงตาคู่นั้นที่ดูคุ้นตาอยู่

ฉันอาจกำลังสู้กับเครื่องจักร ร่างกายของผู้ชายคนนั้นไม่สะดุ้งสะเทือนต่อการขัดขึ้นด้นรนของฉันเลย ความตื่นตระหนกเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว แล้วก็หายไปอย่างรวดเร็วเช่นกัน ปล่อยให้ฉันจ้องมองตัวเองให้กระจกโดยมีเขากอดรัดอยู่ข้างหลัง

ผมของมันเป็นสีแดง ตลอดหลายปีที่ผ่านมาฉันใช้ยาย้อมผมไปไม่รู้กี่ขวด แต่สีหนึ่งที่ไม่เคยใช้เลยก็คือสีแดง ฉันเคยมีผมสีทอง ผมสีน้ำตาล และทุกสีระหว่างสองเจดนั้น แต่แค่คิดว่าจะย้อมผมให้เป็นสีแดง ฉันก็รู้สึกคลื่นไส้ขึ้นมาแล้ว ผิวของฉันซีดขาวจนแทบจะบางใส เส้นผมหนาเป็นลอนและยาวเลยไหล่ ทั้ๆที่ฉันชอบผมสั้นและจัดทรงง่าย มือของเขาปิดหน้าฉันไว้ครึ่งหนึ่ง แต่ฉันเห็นริมฝีปากของตัวเองแล้ว มันกว้างและอวบอ้วนต่างจากปากเล็กๆที่ฉันพยายามทาลิปสติกให้ดูใหญ่ขึ้นเป็นบางครั้ง ดวงตา



ของฉันจ้องมองออกมาจากใบหน้าของคนแปลกหน้า ฉันอยากจะอาเจียน  
ผู้ชายคนนั้นคงรู้สึกได้ว่าฉันเลิกขัดขึ้นแล้ว เพราะเขาค่อยๆ คลายมือ  
อย่างช้าๆ ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามือแข็งปานเหล็กกล้าคู่นั้นจะหนีบแขนฉัน  
อีกครั้งเมื่อไรก็ได้ และฉันพยายามอย่างยิ่งที่จะทำร่างกายให้อ่อนปวกเปียก  
และยอมจำนน

“คุณหลอกผมไม่ได้หรอก” เขาพูดที่ข้างใบหู “ผมจะไม่หันหลังให้  
คุณแม้แต่นาทีเดียว”

“อาจเป็นความคิดที่ดีค่ะ” ฉันเอ่ยออกมาจากริมฝีปากของคนแปลกหน้า  
ในกระจก “เพราะฉันหนีแน่”

“คุณจะควักไส้ผมมากกว่า”

ฉันสะดุ้งพร้อมกับเงยหน้าขึ้นมอง เขายังดูไม่สะทกสะท้านเหมือน  
เดิม และฉันคิดว่าเคยได้ยินคำนี้มาก่อน แต่ก็จำไม่ได้ว่าจากที่ไหน สายตา  
ของเขาเย็นชา ใบหน้าว่างเปล่า ชายคนนั้นบอกว่าตัวเองไม่ใช่มนุษย์ แม้ว่า  
นั่นเป็นสิ่งที่ผมอาจเข้าใจได้ แต่เมื่อมองเข้าไปในดวงตาที่ไร้จิตวิญญาณของเขา  
แล้ว ฉันก็เชื่อคำพูดเขามากขึ้นพอสมควร

“เป็นไปได้หรอก นอกเสียจากว่าคุณจะส่งมันให้ฉัน” ฉันพอใจกับ  
น้ำเสียงจิกกัดที่เปล่งออกมา จนกระทั่งเขาเอ่ยคำพูดต่อไป

“อย่างคุณไม่จำเป็นต้องใช้มันหรอก”

“ฉันคิดว่าจะหยุดพูดแล้ว” ฉันกล่าวขณะรู้สึกคลื่นไส้กับภาพที่คำพูด  
ของเขาสร้างขึ้นมา สองครั้งแล้วที่ผู้ชายคนนี้ทำให้ฉันจวนจะอาเจียน ซึ่ง  
อาจเป็นผลจากการเมาเวลาและความหิว สมอของฉันยังคงพยายามหา  
เหตุผลของเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ เขาบอกว่าฉันกลับไปไม่นาน แต่เราก็มามี  
ออสเตอร์เลียนกัน ซึ่งแปลว่าเขาโกหก ฉันคงหมดสติไปอยู่หลายวัน ไม่ต้อง  
สงสัยเลยว่าทำไมต้องไล่ถึงได้ตรวจครางขนาดนี้ ฉันหิวจะแย่อยู่แล้ว “ให้  
ฉันกินอะไรหน่อยเถอะ” จากนั้นก็เสริมว่า “แล้วฉันสัญญาว่าจะไม่กวนใจ  
คุณเลย”

ชายแปลกหน้าจ้องมองมา ฉันรู้สึกได้ว่าสายตาของเขาจับจ้องอยู่ที่  
ลำคอของฉัน เขายังจับข้อมือข้างหนึ่งของฉันไว้ แต่ความเจ็บจากแรงบีบ

ราวกับโช่ตรวนนั้นเทียบกับความบอบซ้ำที่ส่วนอื่นบนร่างกายไม่ได้เลย ดังนั้นฉันจึงแทบไม่รู้สึกละแวกเท่าไร

จากนั้นเขาก็พยักหน้า “เชิญคุณก่อน” แล้วก็ผลักฉันออกนอกประตูอย่างไม่ค่อยอ่อนโยนนัก

ใช่ ที่นี่คือประเทศออสเตรเลีย หรือไม่ผู้ชายคนนี้ก็พยายามอย่างมากสำหรับการกลั่นแกล้งครั้งนี้ เพราะทะเลเบียนรดดูต่างออกไป แฉมรดชิตานที่เขาผลักฉันเข้าไปนั้นก็มีพวงมาลัยอยู่ผิผัดผั่ง เขาปิดประตูก่อนจะเดินอ้อมไปยังผัดผคนขับโดยไม่สนใจดูว่าฉันจะพยายามหนีหรือไม่ เขาคงดูออกว่าฉันไม่คิดจะต่อสู้แล้ว

เรานั่งรถกันอย่างเงียบๆ ไปสู่แสงอรุณของสิ่งที่เดาว่าเป็นวันสุดท้ายในชีวิตของฉัน ฉันเอนหลังพิงเบาะและมองทิวทัศน์ที่แล่นผ่านไปด้วยสายตาอยากรู้อยากเห็น เราอยู่ในเมืองท่าสักแห่ง แต่เมื่อแดดออกเต็มที่ เราก็ขับผ่านซานเมืองและออกไปสู่เขตชนบท ที่น่าแปลกก็คือผู้ชายคนนั้นเปิดวิทยุทันทีที่เราเข้าไปนั่งในรถ แล้วเสียงเพลงเบาๆ ก็เติมเต็มพื้นที่ว่างเปล่าในใจของฉัน เป็นการกระทำที่น่าประหลาดเหลือเกิน เพราะเขาเย็นชาและว่างเปล่าเกินกว่าจะสนใจเสียงดนตรี แต่ฉันเดาว่านั่นไม่ใช่เรื่องที่น่ากังวลที่สุดในตอนนี้ ฉันฟังเสียงร้องที่เศร้าสร้อย บางเพลงก็คุ้นหู บางเพลงก็ไม่คุ้น ขณะรอคอยความตาย

ฉันคงหลับไป เมื่อลืมหาดต้นขึ้น พระอาทิตย์ก็สาดแสงแรงกล้าอยู่เหนือศีรษะแล้ว เราจอดอยู่หน้าร้านอาหารแห่งหนึ่งซึ่งดูเหมือนจะผุดขึ้นมากลางที่รกร้างว่างเปล่า ฉันเหลือบตามองสหายร่วมทางผู้ไร้นามของฉันพลางสงสัยว่านี่คือสิ่งที่เขาสร้างขึ้นมาเองหรือเปล่า แต่มันดูเหมือนของจริงอยู่พอสมควร ขณะที่ตามเขาลงจากรถ ฉันก็สังเกตเห็นป้ายประกาศว่าที่นี่มีเบียร์ลาเกอร์ยี่ห้อฟอสเตอร์ ในตอนนั้นเองฉันก็รู้สึกซาบซึ้งใจสำหรับสิ่งเล็กๆ น้อยๆ นี้

“ขอบคุณนะที่เลี้ยงอาหารฉัน” ฉันพึมพำห้วนๆ หลังจากที่เราขับเข้าไปนั่งที่โต๊ะและคนร้ายลักพาตัวสั่งอาหารกับพนักงานเสิร์ฟหน้าบูดอย่างรวดเร็ว “คุณน่าจะให้ฉันสั่งเองนะ นักโทษหญิงควรมีสิทธิ์เลือกมื้อสุดท้าย

ของเธอเอง” แม้ว่าแซนดรีชเนื้อแกะร้อนๆ ราวน้ำเกรวี่และมันฝรั่งทอดจะเป็นตัวเลือกที่ไม่เลวสักเท่าไรเมื่อคิดๆ ดูแล้ว

“อย่าบ่น” เขาสั่งเบอร์เกอร์มั่งสวิร์ตีให้ตัวเอง นี่แปลว่าเขาฆ่าคนได้ แต่ฆ่าสัตว์ไม่ลงลินะ ยอดเลย ฉันเอนหลังพิงที่นั่งพร้อมกับแอบชำเลื่องมองรอบตัว เขาไม่เคยเข้าห้องน้ำเลยตั้งแต่เราอยู่ด้วยกัน แต่ไม่ช้าก็เร็วเขาก็ต้องเข้าบ้างแหละ จริงไหม นอกเสียจากว่าเขาไม่ใช่มนุษย์จริงๆ ซึ่งฉันก็ยังเคลงใจอยู่

นี่ฉันจะต่อสายไฟเพื่อสตาร์ตรถได้ใหม่นะ รถรุ่นใหม่ๆ อาจจะยากหน่อย แต่ก็มีรถรุ่นเก่าจอดอยู่นอกร้านอาหารหลายคัน ดังนั้นฉันอาจมีโชคบ้างก็ได้ ถ้าฉันทำให้คนร้ายลักพาตัวสนใจอย่างอื่นได้สักครูหนึ่ง

ฉันไม่รู้ชื่อของเขา แล้วก็ไม่อยากรู้ด้วย ด้วยเหตุผลบางอย่าง การคิดว่าเขาเป็นสิ่งนามธรรมทำให้ฉันรับมือกับสถานการณ์นี้ได้ง่ายขึ้น ถ้าเขามีชื่ออย่างโจ ทอม หรือแฮร์รี นั่นจะทำให้เรื่องนี้ดูเป็นความจริงมากขึ้น และตราบดีที่มันยังกึ่งจริงกึ่งฝันอยู่อย่างนี้ ฉันก็ยังรับมือไหวอยู่

เมื่อเขาไปเข้าห้องน้ำ ฉันจะชิงหนีทันที ฉันคิดในใจ ฉันอาจขอความช่วยเหลือจากลูกค้าที่ดูบึกบึนหน่อย พวกเขาต้องช่วยเหลือผู้หญิงที่กำลังเดือดร้อนอยู่แล้ว มีชายร่างกำยำอยู่ตรงเคาน์เตอร์สองคน และอีกคนหนึ่งอยู่ทางด้านหลัง

“ไม่มีใครช่วยคุณหรอก”

ไม่จำเป็นต้องใช้นักวิทยาศาสตร์สมองใสก็ได้ดูว่าฉันคิดอะไรอยู่ “ทำไม่ล่ะ”

“เพราะคุณลูกจากที่นั่งไม่ได้ คุณพูดไม่ได้”

นี่คุณหมายความว่ายังไง ฉันแหงขึ้นมา แล้วก็ตระหนกกว่าปากของตัวเองไม่ขยับ ไม่มีคำพูดใดเปล่งออกมา ไม่มีแม้แต่เสียงร้องประท้วงเบาๆ ฉันพยายามขยับตัว แต่ก้นของฉันเหมือนจะถูกกาวทาดติดอยู่กับที่นั่ง ฉันพยายามส่งความโกรธและความตื่นตระหนกทั้งหมดไปที่ดวงตา แต่ผู้ชายคนนั้นแค่ทำหน้าเอือมระอาและหันไปทางอื่นขณะที่พนักงานเสิร์ฟหญิงคนเดิมนำแก้วเบียร์มาเสิร์ฟให้ หนึ่งในสี่ สำหรับเขา

ฉันเอื้อมมือออกไปโดยตั้งใจว่าจะคว้ามันมาหรือไม่ก็เทใส่ตักเขา แต่มือของฉันขยับผ่านกึ่งกลางโต๊ะไปไม่ได้ มันเหมือนกับว่ามีกระจก้นความร้อนที่ทั้งหนา ทั้งแข็ง และโปร่งใสกั้นขวางระหว่างเราอยู่ น้ำอัดลมชนิดใดเอตวางอยู่ตรงหน้าและฉันเอื้อมไปหยิบมันได้ ถึงจะแย่งเบียร์จากเขาไม่ได้ก็ตาม แต่อันที่จริงแล้วฉันก็พอใจกับไดเอตโค้กของตัวเองมากกว่า

ฉันขอให้เขาคลายคาถา แต่เขาแค่ดื่มเบียร์ขณะทอดสายตามองออกไปยังทัศนียภาพข้างนอกโดยไม่แยแสฉัน ฉันเปลี่ยนจากโกรธจัดมาเป็นอ่อนหวานแทนจนกระทั่งน้ำตาปรึ่มขึ้นมาและวนกลับเป็นเหมือนเดิมอีกรอบ แต่ก็เสียเวลาเปล่า เมื่ออาหารของฉันมาถึงโต๊ะ ฉันสามารถเอื้อมมือไปหยิบมันได้ แต่ความอยากอาหารหายไปจนเกลี้ยงและฉันได้แต่จ้องมันเฉยๆ

“ผมไม่สนใจหรอกนะว่าคุณจะกินหรือเปล่า” ผู้ช่วยคนนั้นพูดโดยไม่มองหน้าฉัน “คุณมีเวลาอีกสิบนาที แล้วเราจะไปจากที่นี่กัน”

ฉันถลึงตามองเขาอย่างไร้ผล แล้วก็ลงมือกิน เพราะถ้ามีโอกาสหนึ่งฉันก็จำเป็นต้องมีเร็วแรง

เขาต้องวางยาฉันแน่ๆ หรือไม่ก็สะกดจิต เขาใช้วิธีการบางอย่างในการป่วนจิตใจของฉัน ทำให้ฉันเชื่อว่าตัวเองขยับหรือพูดไม่ได้

อาหารมื้อสุดท้ายนี้ก็นับว่าไม่เลวนัก เขาล้างของหวานมาด้วย และเมื่อพนักงานเสิร์ฟเก็บโต๊ะและนำเค้กมะพร้าวชิ้นใหญ่มาเสิร์ฟ ท้องของฉันก็รู้สึกตื้นเต้นขึ้นมาอีกครั้ง ฉันชอบเค้กมะพร้าวมาก เขารู้ได้อย่างไรกัน

แต่ฉันก็เอ่ยปากถามเขาไม่ได้ ฉันยิ้มขอบคุณให้พนักงานคนนั้น แล้วก็กินเค้กจนเกลี้ยง ไม่เหลือแม้แต่เศษ

ชายแปลกหน้าลุกขึ้นยืน “ได้เวลาไปกันแล้ว”

เท้าของฉันไม่ถูกตรึงอยู่กับพื้นอีกต่อไป แต่ยังคงปล่องเสียงไม่ได้ เขาจับแขนฉันอย่างกระชากกระชั้นและพากลับไปที่รถ และหลังจากที่เขาผลักฉันเข้าไปข้างใน ฉันก็พูดได้อีกครั้ง

“ฉันปวดฉี่” ฉันพูดเรียบๆ ไม่ใช่เรื่องจริงหรอก แต่ฉันคิดว่านั่นเป็นโอกาสเดียวที่จะหนีไปได้

เขาเหลือบมองฉันแวบหนึ่ง “งั้นคุณก็ต้องทนอึดอัดไปอีกสองสาม

ชั่วโง่”

ฉันยอมจำนน ไม่พยายามจะเปิดประตูด้วยซ้ำ เพราะแม้แต่คนธรรมดาที่ถือกรรไกรได้จากที่ไกลๆ เขาขับออกไปยังถนนที่ว่างว้าง สีหน้ายังคงเหมือนเดิม ว่างเปล่า เคร่งเครียด และแน่นหนา เขาตั้งใจจะฆ่าฉันจริงๆ สិនะ

“คุณชื่ออะไร” ฉันไม่ได้อยากรู้หรอก แต่ความเงิบกำลังทำให้ฉันเป็นบ้า

“สำคัญด้วยเหรอ”

“โอ๊ย ใช่ สำคัญสิ ฉันอยากรู้ว่าคุณตามฉันอยู่ทำไมตั้งหลายปี”

“นึกว่าคุณจำเรื่องราวก่อนหน้าปีที่แล้วไม่ได้เสียอีก”

“ฉันจำชื่อตัวเองไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่ฉันจำคุณได้”

ชายแปลกหน้ามองหน้าฉัน ความว่างเปล่าสีดำทะมึนในดวงตาของเขาทำให้ฉันหนาวยะเยือกขึ้นมา “อาซาเซล”

อาซาเซลฟังความสนใจไปที่ถนนลู่อแคบซึ่งร้อนระอุอยู่เบื้องหน้า ความไม่รู้อะไรเลยของนางปีศาจเริ่มทำให้เขาหงุดหงิด แต่ถ้านั่นคือวิธีการป้องกันตัวเองของนาง เขาก็รับมือกับมันได้ง่ายพอสมควร ตราบใดที่นางไม่กลายร่างสู่สภาพที่แท้จริง งานของเขาก็ง่ายขึ้นนิดเดียว แต่สิ่งที่เขาไม่เข้าใจก็คือว่า ทำไมนางไม่สู้ให้ดีกว่านี้

นางมีอาวุธที่ยังไม่เอาออกมาใช้ ซึ่งก็ยิ่งเทียบไม่ได้กับความสามารถในการเปลี่ยนร่างเป็นลิลิthuหรือปีศาจอายุผู้มีรูปร่างเหมือนนกและใช้กรงเล็บล้วงตับไตไส้พุงของผู้ชายออกมาเมื่อเขาเผลอ ลูกไม้ฉันใช้ไม่ได้ผลกับเขาหรอก แต่นางไม่รู้เรื่องนั้น เพราะนางไม่เคยจำได้

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่อาซาเซลต่อสู้กับลิลิthu เพราะเขาถูกสาปให้มีชีวิตนิรันดร์ เขาจึงเผชิญหน้ากับนางในหลายร่างปีศาจ และแต่ละครั้งเขาก็ปราบนางได้ เพียงแต่ไม่เคยกำจัดให้สิ้นซากเสียที

เขาเคยทำลายปีศาจและสิ่งชั่วร้ายตนอื่นๆ ตลอดหลายพันปีที่อยู่บนโลกใบนี้ ส่วนใหญ่ก็เป็นพวกเนฟิลิม รวมทั้งศัตรูชนิดอื่นๆ ที่ยูริเอลปล่อย

เป็นอิสระโดยหมายจะกำจัดเหล่าเทพทูตทศสวรรค์ แต่นางปีศาจลิลิตนนี้  
อยู่เหนือการควบคุมของเขา และเขาก็รอคอยมานานพอแล้ว

อาซาเซลไม่อยากจะคิดว่านางปีศาจเป็นผู้หญิง แต่ในเมื่ออยู่ใกล้นาง  
แบบนี้ เขาก็จับนางเข้ากลุ่มไร้เพศอย่างพวกปีศาจส่วนใหญ่ไม่ได้อีกต่อไป  
พลังในการทำลายล้างของลิลิตนั้นไม่เหมือนกับผู้หญิงคนไหน และเขามัก  
พยายามมองว่านางเป็นมัน โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาจากคำทำนายที่เขาไม่อาจ  
ยอมรับได้และตั้งใจจะหลีกเลี่ยง นางปีศาจเป็นผู้หญิงอันตราย และแม้  
กระทั่งตอนนี้อาซาเซลก็รู้สึกได้ถึงเสน่ห์ดึงดูดของนาง

ลิลิตไม่มีปฏิกิริยาต่อชื่อของเขา แต่นางควรรู้ว่าเขาเป็นใคร มีความ  
เป็นไปได้เสมอว่านางพูดความจริงตอนที่บอกว่าทำอะไรไม่ได้เลย เพราะ  
อาซาเซลเฝ้าตามดูนางตลอดห้าปีที่ผ่านมา ลิลิตทำตัวแปลกๆ ซึ่งสนับสนุน  
สิ่งที่นางพูด ตอนที่เขาลักพาตัวนางมาในที่สุด นางก็เปลี่ยนชื่อมาสี่ครั้งและ  
เปลี่ยนที่อยู่มาสี่เมืองแล้ว เขาเดาว่านางพยายามหลบให้พ้นสายตาเขา แต่ก็  
มีความเป็นไปได้เช่นกันว่าลิลิตทำอะไรไม่ได้จริงๆ เขาสัมผัสได้ถึงความเครียด  
ที่แผ่ออกมาจากตัวนาง และเขาจำเป็นต้องต่อต้านมันไว้

พวกปีศาจเชี่ยวชาญเรื่องการหลอกลวง และสิ่งมีชีวิตส่วนใหญ่ก็จะ  
รู้สึกเครียดเมื่อพวกมันเห็นความตายรออยู่ตรงหน้า เขาจะสงสัยหรือ  
เปลี่ยนใจไม่ได้อย่างเด็ดขาด

ทัศนียภาพเริ่มเปลี่ยนเป็นไม้พุ่มเตี้ยขณะที่เวลาล่วงผ่านไป พวกเขา  
ไปถึงจุดหมายปลายทางก่อนคำ ซึ่งทำให้อาซาเซลมีเวลามากพอที่จะจัด  
เตรียมสิ่งต่างๆ เขาแอบคิดอยู่ในใจว่าจะวกกลับมาดูดีไหมว่ามีซากอะไร  
เหลืออยู่หรือเปล่า ความคิดนั้นควรจะทำให้เขารู้สึกสับสนใจ แต่ไม่รู้ทำไม  
เหมือนกัน เขาไม่ได้รู้สึกพึงพอใจอีกต่อไปแล้ว

นาง-มัน-ตบตาเก่งเกินไป

“อาซาเซลเธอ” นางกล่าว เห็นได้ชัดว่าพยายามทำเสียงให้เป็นปกติ  
“ชื่อแปลกจัง เป็นชื่อของชาวตะวันออกกลางหรือเปล่า”

“จากพระคัมภีร์ไบเบิลต่างหาก” อาซาเซลตอบสั้นๆ

“นั่นชื่อเรเซล ฟิตซ์แพทริก” พอเขาทำเสียงขึ้นจมูก นางก็กลับล่ำ

“ก็ได้ พิตช์เพทริกไม่ใช่นามสกุลจริงของฉัน ไหนๆ คุณก็ดูเหมือนจะรู้เรื่องของฉันมากกว่าตัวฉันเองอยู่แล้ว ทำไมคุณไม่บอกมาล่ะว่านามสกุลจริงของฉันคืออะไร”

อาซาเซลไม่พูดอะไร เพลงของริชาร์ด ทอมป์สัน แว่วมาจากวิทยุแล้วเขาก็โน้มตัวไปเร่งเสียงให้ดังขึ้น เพราะต้องการฟังเสียงร้องเศร้าๆ กับเสียงครวญของกีตาร์ ทันทีที่เขาชักมือกลับ ลิลท์ก็เอื้อมมือไปปิดวิทยุ

อาซาเซลถึงตาไสนาง “ถ้ายังอยากขยับตัวและพูดได้อยู่ละก็” เขาคำรามพร้อมกับเปิดวิทยุอีกครั้ง “อย่าแตะต้องวิทยุ”

นางปีศาจเอนหลังลงตามเดิมพร้อมกับประสานมือไว้บนดัก นั้นเป็นมือธรรมดา อาจจะเป็นมือที่สวยงามเสียด้วยซ้ำ น่าแปลกที่นางไม่สวมแหวนไม่ทำเล็บ ไม่มีสิ่งประดับตกแต่งอย่างที่พวกผู้หญิงชอบใช้มาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์ แต่อาซาเซลก็ชอบจินตนาการถึงมือคู่นั้นบนร่างกายของเขได้เลย

อาซาเซลลั่นสะท้านขณะต่อสู้กับความต้องการ เขาเปลือยโผล่ได้ง่ายยิ่งนัก และเห็นว่าลิลท์เป็นหญิงสาวผู้นำปรารถนา ทั้งๆ ที่เขาพยายามสุดชีวิตที่จะสะกดกลืนธรรมชาติทางเพศเอาไว้ เขาชำเลื่องมองใบหน้าของนาง ผมหักศกสีแดงยังดูเหมือนเดิม เป็นอสรพิษที่รอกัดกินมนุษย์ ทำให้พวกเขาอยากซุกไปบนหลังไปในเรือนผมที่นุ่มราวกับแพรไหม แต่อาซาเซลมีภูมิคุ้มกันทันทีที่รู้สึกว่าจะถูกดึงดูด เขาจะสามารถสยบความต้องการเอาไว้ได้ นางไม่มีทางเอื้อมถึงตัวเขาเหมือนอย่างที่ทำกับชายมาหลายหน้าหลายตา เขาไม่มีทางยอมให้เป็นแบบนั้น

ริชาร์ด ทอมป์สัน กำลังร้องเพลง “มีอาจชนะ” ราวกับจะเป็นนางบอกเหตุล่วงหน้า เมื่อเพลงนี้จบลง อาซาเซลก็หรีวหยุ่งอีกครั้งและเหลือบมองไปทางนาง “นั่นไม่ใช่ชื่อของคุณหรอก”

“ฉันนั่นชื่ออะไรล่ะ” นางปีศาจถามด้วยน้ำเสียงแตกพราเพราะความหงุดหงิด “ให้ตายสิ ถ้าจะต้องตาย ฉันก็ควรได้รับคำตอบก่อนไม่ใช่หรือ อย่างน้อยจะได้รู้ว่าทำไมถึงได้ถูกนักฆ่าหมายหัวเอาไว้ ฉันพยายามทำตัวเป็นคนดีแล้วนะ ถ้าฉันเคยทำอะไรแย่ๆ ไว้ในอดีต บางสิ่งที่สมควรได้รับการลงโทษ ฉันก็ควรได้รับเอาไว้นะว่าฉันคืออะไร”

“ความผิดของคุณมีมากมายมหาศาลและมีรายละเอียดที่น่าสยดสยอง”

หน้าผากของนางปีศาจอยู่เข้าหากัน ทำให้อาซาเซลอยากช่วยลูบให้ รอยย่นนั้นหายไป นางกำลังใช้มารยาอยู่ ดังนั้นเขาจึงควบคุมตัวเองไม่ให้ เผลอตว์ไปทำอย่างนั้น “ผิดแล้ว” นางกล่าว “ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่า คุณจับผิด คน ถ้าฉันทำความผิดเลวร้ายมาจริง ๆ ฉันก็ต้องรู้สิ ฉันไม่มีทางทำเรื่อง... ชั่วร้ายและจากนั้นก็ยังใช้ชีวิตเป็นปกติได้หรอก คุณจับผิดคนแล้ว คุณ สับสนฉันกับคนอื่น”

“ผมไม่ได้สับสน”

“ฉันฉันเป็นใครล่ะ ฉันทำอะไรลงไปนั่นแหละ” นางร้องออกมา

เขาเบื่อกับท่าทางโอวยายของนางเต็มทีจึงตอบออกไปในที่สุด

“คุณเป็นปีศาจ เป็นซัคคิวบัส<sup>1</sup> และเป็นฆาตกรฆ่าทารก คุณเป็น ผีนร่าย เป็นความน่าสะพรึงกลัว เป็นสัตว์ประหลาด” อาซาเซลมองใบหน้า ที่อึ้งงันของนาง “คุณคือลิลิธ”

---

<sup>1</sup>Succubus คือ ปีศาจสาวที่ปรากฏตัวในความฝัน แปลงกายเป็นหญิงงามเพื่อหลอกล่อผู้ชาย ชายใดที่สมสู่กับปีศาจตนนี้อยู่เป็นนิตย์ จะถูกดูดพลังชีวิตจนสุขภาพเสื่อมถอยและอาจเสียชีวิตได้